

[Valdemar Thomsen.]

staltninger, taget Parti mod Landbrugets Ret til at hævde sig som Erhverv.

Selvfølgelig maa de Metoder, Landbruget nødes til at bringe i Anvendelse, blive væsensforskellige fra dem, som er formaalstjenlige for andre, der ikke arbejder med levende Ting, men det kan fornuftigvis ikke betyde — det vil jeg gerne saa kraftigt som muligt understrege —, at Metoderne derfor er mere fordømmelige end tilsvarende Metoder, som anvendes af andre Erhverv og Befolkningsklasser. Landbruget kan ikke som en Fabrik lukke Portene og lade Virksomheden hvile, men er henvist til enten at fremtvinge en Pengepolitik, der medfører en anstændig Løn for Erhvervet, eller til ganske simpelt at kræve en bestemt Løn, en bestemt Pris for sine Produkter som Betingelse for at aflevere dem.

Det sidste kalder man samfundsskadelig Produktionsstrejke, men hvis det er Produktionsstrejke, ja, saa har vi altid haft Produktionsstrejker, idet hver eneste Forretningsmand til sine Kunder, om ikke formelt, saa dog i Realiteten, siger: „Dette er Prisen for Varen; vil du ikke have den ja, saa faar du lade den staa“ — et saare rimeligt og selvfølgeligt Standpunkt, forekommer det mig, navnlig hvis den Pris, man kræver, kun dækker Omkostningerne plus en passende Avance. Hvis en Forretningsmand nøjes med mindre end det, ja, saa bliver han — og med Rette — anset for halvvejs Idiot, og derfor er det mig ubegribeligt, at dette naturlige Ræsonnement pludselig bliver til en Forbrydelse, naar det er Landmænd, der, simpelt hen fordi de er nødt til det, opstiller det.

Den mildeste og mest hensynsfulde Form for Magtmidler, Landbruget kan vælge, er vel nok den, man valgte, da man søgte at iværksætte Valutaaktionen i Fjor. Hvad Aarsagen var til, at den i første Omgang mislykkedes, skal jeg ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed. Jeg skal kun omtale det, som det er nødvendigt at omtale for at understrege den Forskel, der er i Regeringens Stilling, naar Fagforeningsmetoderne benyttes af dens egne Vælgere, og naar de praktiseres af Borgere, der tillader sig at have en afvigende politisk Opfattelse. Som det vil erindres, var Afleveringspligten for fremmed Valuta ophævet ad parlamentarisk Vej, og da Landmændene var af den Formening, at de havde Ejendomsretten til Smør og Flæsk, gik de ud fra, hvilket er selvfølgeligt, at Betalingen for disse Varer ogsaa var Producenternes. Paa dette Grundlag blev Valutaaktionen iværksat, men om-

gaaende mødt af Regeringens Valutaprovisorium af 11. September 1935, Fortolkningskunster med det Formaal at faa lovlige danske Bønder, der var trætte af at arbejde uden Løn, straffet med Bøde eller Fængsel — efter min Mening en lumpen Maade at snigløbe Landbrugets Sammenhold paa. Man skal, er der sagt, og det er sikkert rigtigt, helt tilbage til Estrups Dage for at finde et Sidestykke til dette Provisorium.

Dette Forsøg paa at fremmane en Lovparagraf, som man selv for længst havde været med til at afgive, tenderer ikke alene mod Vilkaarlighed i Strafferetsplejen, men — og det skal siges ved denne Lejlighed — det tenderer mod en Ensidighed i Lovgivningsmagtens og Administrationens Dispositioner, ja, det er i Virkeligheden en Krigs-erklæring til det arbejdende Landbrug.

Men altsaa, det lykkedes virkelig paa Grundlag af disse Fortolkningskunster at faa Domstolene til at dømme Landmænd, og det lykkedes senere Justitsministeren at forhindre, at Sagen naaede frem til Højesteret. Med andre Ord, Landbruget afskæres fra, at et Spørgsmaal, der økonomisk set er en Livssag for Erhvervet, prøves ved Landets højeste Domstol, og nu vil man altsaa forhindre, at Overgreb fra socialdemokratiske Organisationer overhovedet kan blive paadømt ved nogen Ret.

Det er altsaa, hvad man i Regeringskredse forstaar ved Lighed for Loven! Saadan vover man altsaa at behandle det Erhverv, der i 10 Aar har været en Underskudsforretning, samtidig med at man nu giver fri Bane for sine egne, for de socialdemokratiske Organisationer, til at forulempe enhver, der staar dem i Vejen.

For at gøre Billedet fuldkomment skal jeg minde om, at Regeringen, da der var Tale om, at L. S. vilde oprette et Bondeværn, aldeles omgaaende sendte Politiet paa Halsen af alle, der kunde tænkes at have blot den mindste Forbindelse med dette Landbrugets Forsøg paa at organisere en Smule i Retning af Strejke. Disse Eksempler kunde suppleres med utallige, der viser med tilstrækkelig Tydelighed, at der er Forskel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager, paa de egentlige Magthavere og paa dem, som man mener godvilligt vil lade sig behandle som andenklassens Borgere.

Alt det kan nok og netop i denne Stund give Anledning til alvorlig Overvejelse for alle her i Salen, der føler lidt Ansvar over for Landbruget, ikke mindst fordi Tendensen nu aabenbart gaar i Retning af: